

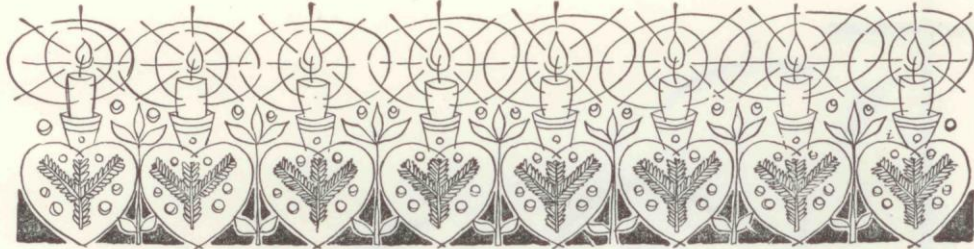
Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1959

N:o 5

Joulun lähetessä

Opistomme kuluneen syksyn joka-aamuisissa hiljaisissa hetkissä on luettu evankeliumia Luukaan mukaan. Joulun alle jouduttaessa evankeliumin kertomus on ehtinyt Jeesuksen ajan suuren juhlan aattoon: "— juhla oli lähellä." Monenlaiset vastakkaiset ajatukset risteilivät ihmisten mielissä. Jotkut miettivät, miten saisivat heille haitallisen henkilön raivatuksi tieltään. Toiset valmistuivat juhlaan ajatellen: olisi jotain annettava sellaisille, joilta puuttuu välttämättömintä.

Valmistukset olivat myös Jeesuksen ystäväpiirissä käynnissä. Ilman valmisteluja ja vaivannäköä ei tulekaan todellista juhlantuntua, ei liioin juhلاميelta. Mutta lienee syytä jälleen mainita, että joulun valmisteluissa eivät ole ratkaisevia kinkut, puuro tai tortut tai mitä ne kaikki lienevätkin. Joulun sanomaa tarvitaan, sillä se vasta tekee juhlastamme joulun. Kun nyt varaudumme kolmeen joulupyhään, eihän vain evankeliumin sana lopu jo aattoillan mukana. Onko hankintojemme joukossa riittävästi myös sitä ruokaa, mitä kuolematon ihmisielumme kaipaa elääkseen? Ellei ole, on aineellisten arvojen väärä arviointi

tai sokea ajattelemattomuus vienyt meidät ohi todellisten tarpeittemme tajuamisen.

Näin oli käynyt myös kahden Jeesuksen seurasta tutun henkilön. Toinen vaihtoi juhlan tarjoaman siunauksen muutamisiin hopearahoihin suostumalla sellaiseen, minkä hän tunnossaan tiesi vääräksi. Mutta samalla hän aavistamattaan syöksi itsensä epätoivoon ja tuhoon, mikä paljastui järkyttävän pian. Toinen, intomielinen Jeesuksen ystävä, joka ei pelännyt Jeesuksen puolesta tarttua miekkaan ja kuolla, ei voinut tonsa eksyttämänä nähdä olevansa sielunvihollisen erikoisen huomion ja seulonnan kohteena, vaikka Jeesus sen hänelle sanoi. Niin ei hän myöskään voinut nähdä vihollisen ansaa niin vähäisessä ja vaarattomalta tuntuvassa asiassa kuin pieni hätävalhe oli.

Jeesuksen yhä toistuva kehoitus: rukoilkaa, nouskaa ja rukoilkaa, etette joutuisi kiusaukseen, ei voi olla aiheeton tänäkään juhlan aattona. Ja Hänen esirukouksensa vaikuttavat ratkaisevasti. Te tiedätte kyllä, rakkaat opistonuoret, että vain näillä

Jatkuu sivulla 8.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 5 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1959

Jeesus sydänten kuninkaana

*Kun Jeesus olla saa
Sydänten kuninkaana,
Se kansa vaeltaa
Ain' toivoss' autuaana.*

*Kun Israel hylkäsi
Jeesuksen Messiaansa,
Sen tuho turmeli
Ja vihamies vei maansa.*

*Kun Jeesus hyljätään,
Niin tyhjiin kansa kääntyy,
Se eksyy pimeään
Ja synteihinsä nääntyy.*

*Niin keltä, mistä saan
Mä voimaa pahaan vastaan?
Oi Jeesukselta vaan,
Oi ylhäältä' ainoastaan.*

*Ken Herraan turvautuu,
Se sielu synnin voittaa.
Se kansa vahvistuu,
Ken Herraa kunnioittaa.*

*SIMO KORPELA,
Ristin rintamalta.*

Hän ei säästänyt...

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa-
kaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaik-
kien meidän edestämme... Room. 8: 32.

Hän ei säästänyt. Sana "säästänyt" ilmaisee meille kaksi seikkaa. Se ilmaisee ensinnäkin, kuinka rakas oli Jumalalle hänen Poikansa. Varmaan on Paavali sitä sanaa kirjoittaessaan muistanut Aabrahamia. Mielenliikituksen vallassa hän on varmaan lukeutunut, kuinka Aabraham ei säästänyt omaa, vuosikymmeniä vaikeissa uskonkilvoituksissa varrottua poikaansa, vaan oli valmis uhraamaan hänet, kun Jumala niin tahtoi. Ja kuitenkin se oli vain heikko kuva Jumalan uhrin suuruudesta. Ei kukaan isä voi rakastaa lastaan niin kuin Isä rakastaa Poikaa.

Mutta tuo sana "säästänyt" ilmaisee myös toisen seikan. Ajattele, kuka se ihmeellinen olento oli, joka taivaan Jumalan sydämessä voi sytyttää sellaisen uhraushalun, ettei ainoa, rakas Poika ole kyllin suuri sen olennon puolesta uhrattavaksi? Eikö ole odotamatonta: se olento olet sinä, olen minä, sen olennon nimi on ihminen. Jumala ei säästänyt omaa Poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme. Tuo sana "säästänyt" ilmaisee siis, ei ainoastaan, kuinka rakas oli Jumalalle hänen Poikansa vaan ennen kaikkea, kuinka rakkaita hänelle olemme me ihmiset. Tuntuu kuin olisi totta, mitä eräs hengellinen kirjoittaja lausuu: Jumala on rakastanut meitä enemmän

kuin Poikaansa, hän ei säästänyt Poikaansa, hän on säästänyt meitä.

Mikä nimittäin oli tämän uhrin tarkoitus? Suuri oli uhri, suuri rakkaus, joka sellaisen uhrin antoi, suuren täytyi olla sen tarkoituksenkin, jota varten tämä uhraus tehtiin. Sen ilmaisee meille jouluyön taivaallinen sanansaattaja sanoessaan: "Teille on syntynyt Vapahtaja". Saimme Vapahtajan. "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaa tuomitsemaan, vaan että maailma hänen kauttansa pelastuisi." Niin Jeesus itse sanoo. Tätä suurta tarkoitusta varten suuri rakkaus suuren uhrin teki. Ja tämän suuren uhrin tarkoitus on jo saavutettu. Siitä on ollut suuri seuraus. Maailma on vapahdettu. Maailman synti on otettu pois. Maailma on sovitettu.

Suuri uhri, suuri rakkaus, suuri tarkoitus, suuri seuraus. Mutta onko nyt maailmassa "suuri ilo". Herra armah-takoon! Näyttää ensi katsannossa siltä kuin Jumala ei olisi meille mitään antanut, ei mitään uhrausta tehnyt, ei yhtään rakastanut, ei syn-tejä sovittanut, ei velkaa maksanut, ei vapahdusta tuonut. Niin vaiti ovat suut, niin kiinni kielet, niin synkkinä sydämet.

Suuri ilo syntyy, missä suuri uhri kirkastuu. Sydämiin tulee todellinen joulu.

K. V. Tamminen: "Hän vahvistaa teitä".

Ilosta

Meidän sielumme on nälkäinen. Se kaipaa iloa. Kun on saanut kokea jotain hyvää ja mieluista, on tullut kuin voimakkaammaksi. On helpompi kohdata vaikeuksia ja ikävyyksiäkin. Näin ihan jokapäiväisen elämän vaihteluissa. Iloinen pikku yllätys, ystävällinen sana, hyväksyvä katse voi uudistaa meidät. Pienikin ilon aihe saa ihmeitä aikaan, se kun tulee meidän ulkopuoleltamme, ansiottomasti, on yllätys. Se auttaa meitä irtautumaan itsestämme.

Entä sitten suuri ilo. On elämällä varattuna sellaistaakin. Olemme nähneet joskus lehdissä kuvan tapaamisesta, jonka ymmärrämme suuren ilon hetkeksi. Sota oli erottanut esimerkiksi lapsen vanhemmistaan vuosiksi. Oli näyttänyt jo toivottomalta heidän yhteenpääsemisensä, kun eräänä päivänä se ihme kuitenkin tapahtui. Vanha Jaakob sai aikoinaan odottamattoman ilon kuullessaan, että hänen poikansa Joosef vielä elää. Raamattu kertoo poikien ilmoitettua asiasta ja vakuutettuaan sen olevan totta: "Niin elpyi heidän isänsä Jaakobin henki." Eikö suuri ilo ole myöskin ihmisellä, joka pelkäsi menettäneensä terveytensä iäksi kaikeksi ja saikin sen ihmeellisenä lahjana takaisin. Näissä tapauksissa tuon suuren ilon on tuonut sydämeen se, että on saatu takaisin jostain kallisarvoista, joka oli menetetty ja jota ilman oli vaikea elää. Suuri ilo elvyttää sydämen jo kenties kuivuneet lähdesuonet, mutta sen lisäksi se myöskin hiljentää ja tekee nöyräksi. Kiitollisuus kirkastaa koko olemuksen.

Joulu tuo viestin, joka kertoo meille kaikista ilon aiheista suurimman ja merkityksellisimmän. Teille on syntynyt Vapahtaja. Ihminen saa takaisin sellaista, mitä hän kaikkein kipeimmin on kai-

vannut, tietämättäänkin, yhteyden Jumalaan. Tämä on suurinta ihmisosasamme. Joulun Jeesus on myöskin ristin Jeesus. "Uhrilamma Hyvä Paimen, Tallin seimessä uinahtaa. Poika Isän ainokainen Ihmiskunnan vapahtaa." Syntienanteeksiantamus on se Jeesuksen lahja, joka on syvän ja todellisimman ilon edellytys. Vain Hänen ansionsa pyyhkii pois synnin, joka erotti meidät Jumalasta.

Kerrotaan joskus ihmisistä, jotka ovat eläneet köyhyydessä, kun ovat jostain syystä jääneet tietämättömiksi omistamistaan rikkauksista. Näin on pakanoitten laita, joille ei joulun sanoma vielä ole ennättänyt. Mutta on kristikunnassakin sellaisia, jotka eivät tästä lahjasta iloitse, kun se ei ole tullut heille oma-kohtaiseksi. Eletään tajuamatta, mitä on saatu. Olemme niinkuin se vanhus, joka eli puutteessa, vaikka hänellä oli laatikossaan iso nippu Amerikasta lähetettyjä dollareita, kun hän ei ymmärtänyt niitä rahoiksi, vaan luuli niitä vain joiksikin arvottomiksi papereiksi. Miten on, elämmekö me joulun sanomattoman lahjan käyttäjinä? Tätä kirjoitusta miettiessäni sain pienen kokemuksen tilanteesta, jossa kärsitään suotta. Sähkövalot sammuiivat ja niin oli yritettävä tulla toimeen kynttilän loisteessa. Mutta turhan pitkään tyydyin tuohon huonoon valaistukseen, valot olivatkin jo olleet jonkin aikaa kunnossa, ennenkuin huomasin painaa sähkönappulaa. Kaikki on valmiina, on vain kysymys vastaanottamisesta. Käsitämmekö, mikä osa meille on tarkoitettu Jumalan rakkaina lapsina?

Jos milloin on syytä puhua ilosta, niin jouluna. Joulun sanoma on sitä tulviltaan, niin että sitä riittää jokaiselle,

Loukkaannutko sinä Kristukseen?

Näin joulunalusviikkoina, vuoden pimeimpinä aikoina tuntuu usein, että sydänkin on pimeimmillään. Rukouselämä tahtoo sammua ja samalla Kristus siirtyä taka-alalle, jonnekin sydämen ulkorakennukseen, vaatimattomaan tällin seimeen. Sieltä on kuitenkin kaiken touhun keskeen kuulevinaan avuttoman lapsen nöyrän huokauksen: "Autuas se, joka ei loukkaannu minuun."

Ethän sinä vain loukkaannu Kristukseen? Lähdit joskus niin innokkaana ja Herrallesi palaen. Harras halusi oli vain saada tehdä jotain Hänen työsarallaan. Tuli pettymyksiä ja lankeemuksia. Työ ei näyttänyt tuovan hedelmää. Lannistuit ja halusit ottaa elämäsi omiin käsiin. "Autuas se, joka ei loukkaannu minuun", kuiskaa taas Kristus. Loukkaannutko Herraasi oman kylmyytesi ja valvomattomuutesi tähden? Hän on maan ja taivaan valtias, Hän on joulun Herra, annamme me Hänelle sen sijan tai emme. Jos hän katsoo parhaaksi johdattaa meitä pimeissä laaksoissa, tekee Hän sen siksi, että pyrkisimme entistä läheisemmin katsomaan Häneen, yksin Häneen. Täällä me voimme syrjäyttää Hänet ja kääntää katsemme pois, mutta

se on tarkoitettu kaikelle kansalle. Tässä on ilo, joka syvimmin nöyryyttää meitä, mutta myöskin eniten antaa voimia. Betlehemin seimen ääreen kehoitetaan meitä jälleen "rakkautta suurinta katsomaan", kuinka Jumala meidän tähtemme antoi ainokaisen poikansa. Toivon, että palaamme sieltä kirkastunein katsein ja uudistunein voimin. Tämä puhdistava, suuri ilo saa vaikuttaa var-

kerran meidän on jokaisen Häneen katsottava, silloin kun Hän tulee Kuninkaana ja tuomarina. "Katso, Hän tulee pilvissä ja kaikki silmät saavat nähdä Hänet" sanoo Raamattu (Ilm. 1:7). Onko tuo katse silloin peloittava tuomarin katse, jonka on sanottava: "En tunne teitä", vai onko se kuninkaan ja vapauttajan, joka sanoo: "Tulkaa minun Isäni siunatut", riippuu siitä olemeko alistuneet sen katseen alle jo täällä ajassa sen tuomittavaksi ja — armahdettavaksi. Tehkäämme joulun Herra Kuninkaaksemme, antakaamme Hänelle sydämemme hallitusvalta. Hän on Kuningas, joka ei odota meiltä puhautta ja palavuutta voidakseen tulla. Hän odottaa vain hiljaisena lupaa saada tulla sisälle sydämeen puhdistamaan ja lämmittämään.

"Juuri meille kylmenneille
Jeesus avuks' tullut on
Kiitä, kiitä Herraa siitä
usko vaikk' oot mahdoton
Nyt on sulla, nyt on mulla
Ilojuhla verraton."

Juulia Vesterinen.

maan senkin, että Jumalan hyvässä huolenpidossa eläen alamme nähdä yhä helpommin ja enemmän muitakin ilon aiheita kuin ennen. "Kun mulla Jeesus on, niin mulla kaikki on aikojen vaihteluissa."

Jäämme varmaan kaikki pyytämään itsellemme ja kodillemme suuren ilon juhlaa. Siunattua joulua teille jokaiselle.

Helvi Valkonen.

Sapporon lastentarhan lapsia.

RAKKAAT PIRTIN VIESTIN
LUKIJAT!

Sydämellinen tervehdykseni jälleen täältä syksyisestä Sapporosta. Syksy on ollut kaunis ja lämmin. Olemme lastentarhan lasten kanssa iloinneet kukkien, ensin päivänsinen ja balsamien, myöhemmin auringonkukkien, dahlioiden, asterien, gladioluksien ym. loistosta lastentarhan pihalla. Kasvatimme myös riisiä puulaatikoissa ja saimmekin niistä pari lyhdettä kokoon. Olemme myös ottaneet talteen paljon kukkien siemeniä. Niistä saa jokainen lapsi osan keväällä lukuvuoden päättyessä. Tuolla vuoren rinteellä olemme käyneet keräämässä tammenterhoja ja myöhemmin syksyn lehtiä. Tammenterhoista lapset ovat kotonaa äitinsä kanssa valmistaneet monia hauskoja esineitä. Keltaisista, punaisista ja ruskeista maahan pudonneista lehdistä on suunniteltu eläimiä, ihmisiä ym. ja liimattu ne paperille. Lastentar-

han pihan vaahteroista, koivuista ym. varisseilla lehdillä lapset ovat myös innokkaasti joka päivä leikkineet.

Nyt ovat nuo hauskuudet jo ohi. Lehdet ovat varisseet ja kukkamaat on käännetty. Vain marjakuusen ja marjamenapuun punaiset marjat antavat enää värikkyyttä pihalle. On hauskaa kun noihin puihin joskus talvella tulee lintuparvi herkuttelemaan.

Istutimme jälleen paljon tulppaanin sipuleja kevättä odottamaan. Narsissit, krookukset ja lumikellot samoin odottavat mullan alla kevättä. Talvi on täällä Hokkaidossa pitkä niinkuin siellä Suomessakin. Siksi kevään tuloa ja ensimmäisten kukkien puhkeamista odotetaan hartaasti.

Mutta eivät ainakaan lapset nyt vielä odota kevättä. He odottavat nyt lunta ja joulua. Noin viikko takaperin satoi ensi lumen, joka kuitenkin pian sulii muualta paitsi tuolta vuorelta. Lapset eivät tahtoneet sinä päivänä maltaa

kuunnella mitään, mitä opettaja puhui. Aina teki vain mieli katsella ulos, missä lumihiihtaleet leijailivat.

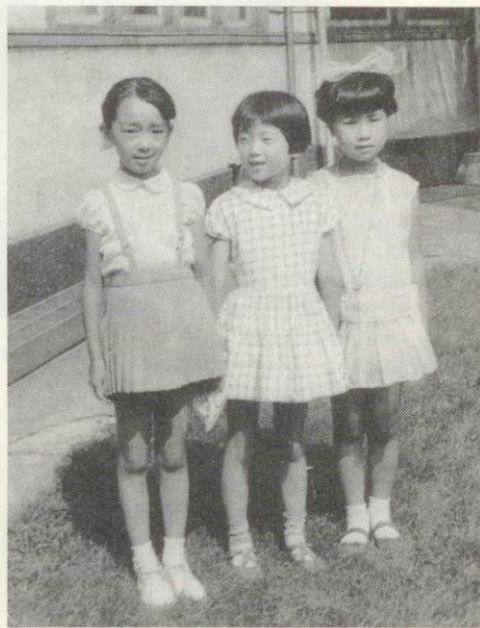
Joulujuhlaa varten on aloitettu jo harjoitella ohjelmaa. Tämä joulunalusaika onkin yhtä riemullista odotusta. Aika-ihminenkin aivankuin nuortuu ja tulee kuin lapseksi jälleen lasten iloa katsellessa. Kun katselen päivittäin tätä onnellisten lasten joukkoa tässä lastentarhassa, uskallan sanoa, että nämä lapset ovat onnellisia siksi, että he tuntevat Jeesuksen. Vaikka he joskus riitelevät ja tappelevatkin tai ovat murheellisia, he tietävät, kenen puoleen he voivat kääntyä pyytämään anteeksi ja kertomaan murheensa ja huolensa.

Eräs pieni tyttö joutui äskettäin jättämään lastentarhan, koska hänen vanhempansa joutuivat muuttamaan toiselle puolelle kaupunkia. Ennen muuttoa tuo tyttö oli sanonut äidilleen, että jos hänen pitää jättää lastentarha, niin äidin pitää ostaa Raamattu ja lukea hänelle joka päivä Jeesuksesta. Annoimme lastentarhasta Norikolle, se on pikkutytön nimi, Raamatun. Hän olisi kyllä saanut sen keväällä kansakouluun siirtyessään, jos olisi ollut vielä silloin lastentarhassa. Noriko-tyttö ymmärsi, mikä oli kaikkein tärkein asia, jonka hän oli oppinut lastentarhassa.

Rukoilkaa siellä Suomessa pikku Norikon ja kaikkien muidenkin japanilaisten lasten ja aikuisten puolesta!
Siunattua joulua!

Sapporossa 16. 11. 1959.

Kaisu Piirainen

Ensiluokkalaiset Yasuko, Yumie ja Yoko ovat entisiä lastentarhalaisia.

Joulun lähetessä . . .

(Jatk. 2. siv.)

edellytyksillä voi uskomme säilyä, vieläpä lujittuakin edessä olevan juhlan aikana.

Paimenista kertoo sama evankeliumin kirjoittaja, että he palasivat iloiten. Pietari palasi itkien, Juudas ei palannut enää. Näin saattaa käydä monen tämän juhlamme yhteydessä. Ilo seurasi silloin ja niin käy nytkin siitä, että toimittiin Jumalan sanan

kehoituksen mukaan. Itku ja epätoivo on väistämätön seuraus tottelemattomuudesta myöskin nyt.

Jeesukselle lähestyvä juhla oli esikuvaa sen lopullisena täyttymyksenä Jumalan valtakunnassa vietettävästä suuresta, ikuisesta juhlasta. Olkoon meillä, joille Jumala nyt antaa jälleen Vapahtajan syntymän muistojuhlan, sama mieli, mikä Jeesuksella Kristuksella oli!

Jumalan läsnäolon pyhittämää, siunattua joulurauhaa!

Toivo Salomaa

Kun jouluvalot syttyvät

Pian kaksituhatta vuotta on kulunut siitä, kun jouluvalot syttyivät ensimmäisen kerran. Valona loisti silloin Beethovenin tähti sen tallin yllä, johon joulun Herra syntyi. Kukaan ei silloin voinut aavistaa, että tästä puusepän pojasta, jolla ei ollut sijaa syntyä muualle kuin tuonne kylmään talliin, tulee keskeinen henkilö juhalle, jota vietetään vielä kahdentuhannen vuoden kuluttua ja senkin jälkeen.

Entä meidän juhlamme? Joulusta on muodostumassa aineellisten valmistusten ja kiireen täyttämä juhla. Ajatellaan vain, että kunhan minä nyt tässä paistan ja leivon, hankin lähimmilleni tarpeeksi joululahjoja ja mahdollisesti käyn joulukirkossa, siellä kun jouluna on niin tunnelmallista, on joulukuusi kynttilöineen ja paljon sellaisia ihmisiä, joita ei siellä tavallisesti sunnuntaina näy. Kukaan ei voi väittää, että tässä mitään suoranaisesti pahaa olisi. Eikö joulu ole juuri hyväntahdon juhla. Emme tee väärin, jos annamme lahjoja heille, jotka ovat meille rakkaimpia ja joilta saamme takaisin. Paremminkin kuitenkin tekisimme, jos muistaisimme heitä, jotka ovat vähävaraisempia. Siellä, missä puute ahdistaa, sairaus painaa, ja vanhuus masentaa, tarvitaan sydämen hellyyttä varsinkin juuri jouluna. Pienikin tervehdys ja rohkaiseva sana saavat aikaan sen, että hekin tuntevat joulun sanoman, mutta suurin ilo tulee rohkaisijalle itselleen.

Tärkein joulun henkilö on Hän, jonka syntymäpäivää me jouluna vietämme. Häntä, joulun Herraa, me emme saa unohtaa kaikkien lahjakääröjen ja joulukuusien taakse. Miltähän meistä tuntuisi, jos meidät omilla syntymäpäivillämme unohtettaisiin sivuun.

Vasta sitten, kun annamme Jeesukselle sydämemme ja pyydämme Häntä sisälle, tulee joulu ja jouluvalot syttyvät täyteen loisteeseensa koko elämässämme.

K a i s a H u o t a r i .

Kuinka usean mielessä liikkuu jo joulun suuri odotus, mieli on iloinen ja ehkä hiukan jännittynyt. Vuoden pimeimpänä aikana syttyvät tuhannet valot tänne Pohjolaan.

Koti on siistitty juhlakuntoon, joulukerkut nautittu ja lahjat annettu. Tuhansiin koteihin on tullut juhla valojen lepattaessa kaikkialla.

Vielä suuremman valon on Jumala lähettänyt ihmiskunnan pimeään yöhön, Hänet, josta enkelit lauloivat paimenille ensimmäisenä jouluyönä. Tämä valo on Jeesus Kristus, joulun Herra. Hän syntyi maailman Vapahtajaksi köyhään seinmeen. Jeesus tuli valkeudeksi kaikille syntisille. Onko sydämessäsi sijaa joulun lapselle? Luetaanko sinun kodissasi joulun suurta sanomaa? Kuuntele kolkutusta, avaa saastainen sydämesi joulun Herralle, Hän puhdistaa sen kaikesta synnistä. Siinä kodissa, jossa ei tunneta Jeesusta joulun valoksi, siellä on joulu pimeää. Sanotaanhan eräässä laulussakin näin: "Me käymme joulun viettohon niin maisin miettehin. Nuo rikkaan täyttää aatokset ja mielen köyhänkin. Suun ruoka, juoma, meno muu, laps' hankeen hukkuu, unhottuu".

Joulun valo loistakoon meille kaikille, että kerran, kun aikamme päättyy, saisimme viettää ikuista joulujuhlaa tai vaan valoisassa kultakaupungissa.

M a r j a S a l o m a a .

Heillä ei ollut sijaa

Jouluevankeliumissa kerrotaan Jeesuksen syntymisestä ja siihen liittyvistä tapahtumista. Siinä kuvataan myös se talli, jossa Hänen täytyi syntyä, koska heillä ei ollut sijaa majatalossa.

Joulun aikana on jokaisella tärkeitä joulukiireitä. Silloin koetetaan joulu erikoisesti ulkonaisesti saada mukavaksi ja iloiseksi. Joululahjoja laitetaan, leivotaan ja jouluruokia valmistetaan, että jokainen tuntisi joulun tulleen.

Muistammeko näitä ulkonaisia valmisteluja tehdessämme, mikä on joulun tärkein sanoma ja päätarkoitus. Ei se ole suinkaan ulkonainen hauskuus ja hyvinvointi. Joulun päätarkoitus on iloitseminen tästä: "Teille on tänään syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra Daavidin kaupungissa." Paimenet saivat tästä tiedon ensimmäiseksi ja Raamatun kautta mekin saamme siitä tietää.

Annammeko joulun Herralle sydämesämme sijaa? Ovatko maalliset asiat sen niin täyttäneet, että Hän ei sinne sovi? Onko ehkä sydämessä vain pienen pieni nurkkaus, johon Hän on sopinut. Usein on niin, että "päarakennuksen" täyttää muut asiat ja Jeesus on korkeintaan "tallissa". Pitäisi kuitenkin olla niin, että Hän saisi valaista sydämemme jokaisen sopukan.

Joulun pitäisi olla ulkonaisesti ja sisäisesti rauhallinen. Tällaiseksi koettakoon jokainen joulunsa saada.

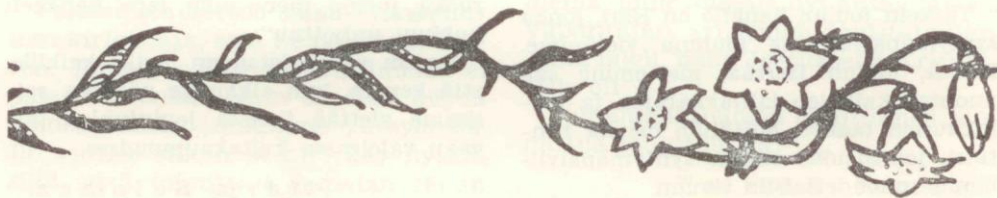
Liisa Korhonen

Talliin syntyi Jeesus, maailman Vapahtaja. Joosefin avustamana Maria kappaloi hänet ja pani hänet härkien ruokaseimeen.

Jo näin pienenä Jeesus joutui ihmisten hylkäämäksi. Hän, Suuren Kuninkaan ainoa poika, sai sijakseen vain halvan tallin.

Näin käy vielä tänäkin päivänä. Jeesus haluaisi tulla sydämeemme asumaan. Mutta me pahat, itsekkäät ihmiset työnämme hänet aina luotamme pois. Hänelle ei ole sijaa, vaikka Hän on rakastanut meitä niin paljon, että on vapaaehtoisesti kuollut meidän puolestamme. Näin joulun lähestyessä Hän kolkuttaa sydämemme ovella ja tahtoi tulla sisälle jouluvieraaksemme. Kunpa me päästäisimme Hänet sisälle sydämeemme ja pyytäisimme Häntä jäämään joulun jälkeenkin, koko elämämme loppuun asti. Silloin meillä olisi oikea joulu.

Maija Rynänen

Hän meitä johdattaa

”Ihmeellinen Jumala, Hän kuljettaa meitä omia teitään, eikä ole tomun lasten asia kysyä: miksi!”

Nämä sanat olen lukenut joskus vuosia sitten, mutta ne ovat merkittävästi pulpahtaneet ajatuksiini viime aikoina. Varmasti meistä toveriliittolaisista voi jokainen todeta samaa omasta elämästään. Silloin opistoaikana kaikki tuntui niin selvältä. Olimmehan astumassa elämään sisälle. Tunsimme itsemme voimakkaiksi ja varmoiksi ryhdyimme mihin tahansa. Moni on onnistunutkin elämässään, toisille on taas tullut pettymyksiä. Mutta kuulimmepa kumpaan joukkoon tahansa, varmasti jokainen tunnustamme: Hän kuljettaa meitä! Suurinkin suru voi hetken kuluttua kääntyä siunaukseksi, jopa iloksi.

Meillä monilla toveriliittolaisilla on jo perhettä, lapsiakin. Muistammeko tarpeeksi usein hiljentyä perheimme tuon ihmeellisen Jumalan kasvojen eteen! Kuinka paljon olisikaan kiitoksen aihetta päivittäin!

Joulu on jälleen oven edessä. Usein viivähtävät ajatukset edellisissä jouluissa. Tekisi mieli eritellä niitä. Lapsuuden joulut muistuvat mieleen iloisina juhlina täynnä odotuksen tuntua. Joulunvietto opistokodissa on myös kuin kirkas helmi, jonka mielellään poimii muistojen helminauhasta. Entä joulu nyt, omassa perhepiirissä? Me vanhempina olemme vastuussa siitä, millaiset muistot lapsillemme jäävät heidän lapsuutensa jouluista. Varmaan toivomme, että he voisivat tämänkin joulun kohdalta kerran laulaa: ”Mitä ymmärsin, sitä en tiedä, pyhän tunnelman muistan vain. Sitä milloinkaan ei viedä, ei ryöstetä sielustain.” Pyytäkäämme, että Joulun Herra saisi tulla jokaisen meidän kotimme tuomaan oikean jouluilon!

Anneli Vaarala (Silvennoinen)

Tulemme Tule Jeesus... vuoteen ääreen

*Tulemme vuoteen ääreen
veljemme Jeesuksen,
Katsomme myttyä pientä
henkeä pidättäen:*

*Voi miten pienet sormet,
kiiltävä hahtuvapää!
Himmeän tuijun hohde
hiuksissa kimmeltää.*

*Enkelin näimme ja laulun
kuulimme ihmeellisen,
Jumalan kirkkaus loisti
sillemme häikäisten.*

*Kunniaa Jumalalle
taivaanvahvuus soi,
rauhanpalmua poika
hennoin sormin toi.*

*Pienen pieni on poika.
Kasva ja vartu siis!
Luethan, veljemme pieni,
meidät ystäviis?*

JAAKKO HEIKINHEIMO,
Oksien lomasta.

*Oi, Jeesus, kuinka synnyitkään,
Sä koditonna elämään
ja keskellemme kärsimään,
Sä tulit pilkkaan, häpeään.*

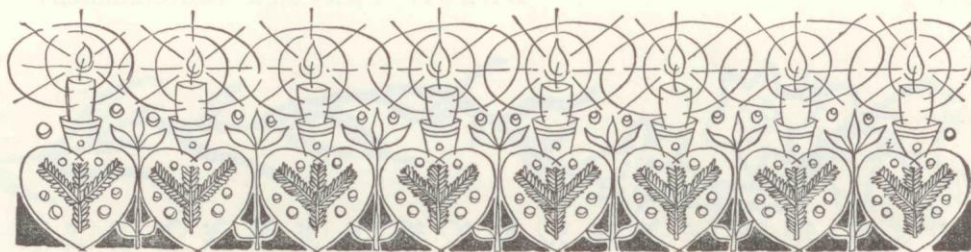
*Ja kävit kuoloon hirmuiseen,
Sä eestä meidän ihmisten.
Oi, Herra, armost' teit Sä sen,
kun jätit ilon taivaisen.*

*Sen kirkkauden, kunnian,
Sä Ainut Poika Jumalan,
näin jätit vaan ja maailman
armoosi otit ainian.*

— — —
*Taas meillä joulun aika on,
Sun synnyinjuhlas verraton.
Mutt' kuinka usein rauhaton
sielumme alla ilon on.*

*Nyt tule, Jeesus, avaamaan
Sä sieluillemme Sanas vaan,
Me Taivaan jouluun ihanaan,
ett' kerran päästäis' päältä maan.*

SEPPO MARTIKAINEN.

Tottelemmeko omaatuntoa?

Ihmisen omatunto, johon Jumalan Sana on saanut vaikuttaa, sanoo mikä on Jumalan tahdon mukaista ja mikä on Hänen tahtoansa vastaan. Tahdommeko me kuulla omaatuntoa.

Eikö ole niin, että me hyvin helposti alamme tinkiä: ei kai tuo ole syntiä, jos tuon teen ja kuitenkin tiedämme sen asian olevan Jumalan pyhää tahtoa vastaan. Silloin meille tulee paha omatunto ja täytyy mennä kaikkivaltiaan Jumalan kasvojen eteen katuvaisena ja tottelemattomana lapsena ja pyytää anteeksi. Kun olemme saaneet sopia Jumalan kanssa, niin kohta meitä vaanii uusi kiu-

saus. Näin me olemme heikkoja ja vajavaisia. Meidän pitäisi pukea sotasumme joka päivä yllemme, ettei vihollinen pääsisi meistä mitään voittamaan.

Jos Jumala on saanut meidän omaatuntoamme koskettaa, niin emme voi olla Häneltä kysymättä, onko tekomme ja tahtomme Hänen tahtonsa mukaisia. Ja sittenkin, vaikka niin mielellämme tahtoisimme totella, rikomme joka päivä ja teemme syntiä. Mutta meillä on anteeksiantava Jumala, joka ei meitä sitenkään heitä, jos vain me todella tahdomme seurata Hänen ääntänsä ja pyytää katuvaisina anteeksi.

Niin Sinäkin lukija, lienet toveriliittolainen tai opiston ystävä, olet ehkä saanut kokea, miten ihmeellisellä tavalla Jumala meitä kuljettaa tietänsä, nuhtelee ja herättää sanansa kautta omaatuntoamme, ettemme vain hukkuisi synnin uneen. Meidän pitäisi rukoilla, ettei maailma riistäisi meitä Isän käden johdosta pois. Emme omin voimin jaksavoittaa vähääkään. On suurta armoa, että saa kokea Jumalan pohjatonta hyvyyttä. Ei sitä voi mihinkään tämän maailman aarteisiin verrata, kaikki on vain roskaa sen rinnalla. "Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako vai ahdistus..." Tämä maailma voi kyllä pilkata ja tuottaa kärsimystä, mutta se ei voi meiltä riistää Jumalan suurta rakkautta. Ja miksi emme jotain kestäisikin, sillä onhan Vapahtajamme kärsinyt meidän syntiemme tähden, että meillä olisi elämä.

Älä sinäkään, nuori toveriliittolainen, arkaile, jos Sinua maailma pilkkaa, tur-

Työntekijäkursseilla opistollamme

Marraskuun 20—24 päiviksi oli opistollemme järjestänyt Evankeliumiyhdistyksen Nuorisoliitto työntekijäkursseja. Kurseille saapui joukko nuorisoliittolaisia, enimmäkseen nuoria, eri puolilta Pohjois-Karjalaa.

Kurskien johtajina olivat Nuorisoliiton nykyinen pääsihteeri, pastori Antero Kruus sekä opistomme johtaja Toivo Salomaa. Myöskin opintos sihteeri Antero Viitanen ja piirimme piirisihteerit pitivät muutamia luentoja ja raamattutunteja.

Ohjelma näillä kursseilla oli tiivis. Sitä näin lyhyessä ajassa voi saada mahdollisimman paljon kukin itselleen ja

myöskin vietäväksi omiin NI-osastoihin. Luennoilla saimme tutustua Evankeliumiyhdistyksen toimintaan ja sen työmuodoista lähinnä Nuorisoliittoon. Näiden luentojen avulla pääsimme selvyyteen siitä, miten Nuorisoliitto toimii ja miten me voimme vapaaehtoisina työntekijöinä osallistua työhön Jumalan työvainiolla. Meille jokaiselle sopii Jeesuksen lähetykskäsky, sillä onhan totta, että eloa on paljon, mutta työntekijöitä vähän. Luentojen avulla saimme tutustua myöskin varhaisnuoris- ja nuorisotyöhön.

Myöskin havainnollisia esityksiä oli raamattupiiristä ja opintokerhosta.

vaa Jumalaan ja seuraa omantuntosi ääntä tarkkaan, älä tingi, ystävä. Käy Herran pöytään arkaillematta, sieltä me saamme voimaa ja rakkautta, että jaksamme tehdä matkaa, vaikka taakkamme lie joskus hyvinkin raskas. Hän kantaa kuormat ja antaa meille ilonkin hetkiä. Herran antamaa iloa kun saa kokea, niin silloin meillä onkin oikea ilo. Sinä myöskin, joka olet mielestäsi niin suuri syntinen, ettei Sinua enää omatunto nuhtele, kuule, hyvä ystävä, tämä on sielunvihollisen ääni. Pysähdy ja kuuntele, mitä Sinulle tahtoo Vapahtaja puhua. Muistatko opistoajaltasi tai rippikouluajaltasi, miten lupasit seurata Herraa. Sinä, joka kannat opistomerkkiä, voitko unohtaa nuo sanat: Meillä on lunastus. Jos ajattelet noitten sanojen sisällystä, niin et voi mennä tämän maailman ilotulien ääreen vapaalla omalla tunnolla. Ei meidän pitäisi leikkiä syn-

nin kanssa. Ajattele, kuinka suuresti Vapahtaja meitä rakastaa ja vetää puoleensa iankaikkisella rakkautellaan jokaista.

Sinä, joka olet parhaillaan opistossa, Sinutkin on Jumala pannut liikkeelle, kun olet lähtenyt opistoon. Siellä Hän Sinulle puhuu. Kuuntele, ota vaari kaikesta, mitä Hän siellä opettaa sanansa kautta. Pyydä Jumalalta, että saisit päästä hyvin lähelle, että saisit lähteä opiston päätyttyä iloisena ja rohkeana Herran sotamiehenä tähän meidän vavajaiseen Toveriliiton rintamaan.

Toivomme teistä, opiston opettajat, että muistaisitte meitä entisiä opistolaisia, esirukouksin kantaisitte Herran eteen. Varmaan olette tehneetkin sen monen monta kertaa. Toistemme muistamiseen näin auttakoon Jumala meitä jokaista.

Hilma Piirainen

Saimme itse olla mukana näissä piireissä. Myöskin opistolaisista osa voi olla mukana. Toiset voivat seurata läheltä näiden toimintaa.

Kun aamun ja päivän tunneilla saimme olla vastaanottajina, voimme vastapainoksi tälle iltaisin suorittaa itse ohjelmaa opistolaisten kanssa. Näistä iltatilaisuuksista oli huomattavin sunnuntai-illan juhla, jolloin vietettiin nuorten evankeliumijuhlaa. Tällöin oli kuuntelijoina paljon myöskin opiston ulkopuolelta. Illan päätteeksi nämä tilaisuudet vielä arvosteltiin omaksi rakennukseksemme.

Lopettaja-tilaisuudessa pastori Antero Kruus antoi meille muistolauseeksi Pietarin sanat Jeesuksen kysyessä opetuslapsiltaan, kenen he luulivat hänen olevan: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Mt. 16: 16. Tähän Kristuksen tuntemiseen pitäisi meidänkin pyrkiä.

Hilkka Heikura

Tervehdys Joensuusta

"Kallis se päivä, kun kastehen veessä, Lapseuslahjasi Jeesus mä sain". Nämä Siionin Kanteleen laulun sanat kalkuvat mielessäni.

Marraskuun 28 päivänä sain olla mukana kalliissa hetkessä, kun toveriliitto-
laisten Saara ja Kalevi Rädyn pieni Maarit Heleena saatettiin osalliseksi kasteen armosta. Johtaja Salomaa oli kastamassa. Tuntui samanlaiselta kuin ennen siellä rakkaassa opistokodissa. Olihan kaksi opettajaamme, johtaja ja rouva Salomaa, mukana. Ja ennenkaikkea oli suurta se onni ja taivaan läheisyys, mikä tuntui selvästi ympärillämme. Voi, miten herkkä hetki ja samalla ihana

hetki se on, kun pieni avuton lapsi vietään Jeesuksen helmaan! Mutta se myöskin velvoittaa meitä toisia, etenkin vanhempia, vaalimaan aina tätä taivaan kallista viljaa ja opastamaan lasta kohti taivaskotia. Tämä ei olekaan helppo tehtävä, sillä maailma on niin ovela, että se tahtoo väkisin temmata mukaansa niin nuoren kuin vanhankin.

Voin sanoa omasta kokemuksestani, että on tosi vaikea pysyä taivaan tiellä, kun ympärillä on sellainen toveripiiri, joka ei ymmärrä sitä onnea, jonka Jeesus omilleen antaa. Miten erilaista olikaan siellä opistokodin suojissa, oli helppo käydä taivaan tietä. En koskaan unohda opistokotia ja teitä, hyvät opettajat ja toverit. Te neuvoitte minullekin tien taivaaseen. Maailma tahtoo sumentaa sen, mutta silti säilyy aina opistokodissa saamani kallis perintö.

Olen usein ollut vieraana täällä Saaran ja Kalevin viihtyisässä kodissa. Opisto yhdistää meitä. Muistelemme usein opistoaikaa ja siellä saamiamme kalliita neuvoja. Nyt heille on annettu uusi lahja ja suuri tehtävä. Pyydetään Taivaan Isää auttamaan heitä siinä tehtävässä ja johdattamaan myös meitä kaikkia niin, että pääsemme kerran taivaan ikikirkkauteen, kävipä matkamme täällä minkäläisten vaiheiden kautta tahansa. "Johda Jeesus, rakkahin, meidät taivaan kotihin".

Airi Tuononen

PIRTIN VIESTIN ensi numeroon tarkoitetut kirjoitukset pyydetään lähettämään meille helmikuun 15 päivään mennessä.

Toimitus.

KOHTAVAARA
Helvi Valkonen

iltta opistolla

"Lähemmä oi Jeesus Sinua, lähemmä oi Sä vedä minua, Lähemmä kuin ennen aina vaan, lähemmä oi Herra ainiaan", kaikuivat sävelet opiston ruokasalissa eräänä iltana.

Päivällä olivat olleet opiston alkajaisjuhlat ja iltasella ohjelman päätyttyä juhlasalissa olivat opistonuoret kerääntyneet ruokasaliin kuin jostain kutsumuksesta. Siellä oli myös joku puhuja ja opettajia. Joku aloitti laulun, johon yhtyi koko nuori joukko. Kirkkain ja helein äänin lauloivat opistolaiset. Vaikka ei vielä tunnettu kaikki toisiansa, niin tuntui, kuin jokin yhdistävä side liittäisi meitä lähemmin yhteen. Mieleeni tuli raamatusta psalmin 23 sana: "Kun Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään

puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden."

Ne laulut, joita sinä iltana laulettiin, olivat kuin virvoittavia lähteitä ja viheriäisiä niittyjä, jotka antavat huonolleen ihmiselle lepopaikan. Monia varmaan puhuttelivat sinä iltana ne uudet laulut, jotka olimme oppineet opiston ensimmäisillä viikoilla. Tuntui kuin aika olisi mennyt siivillä eikä olisi millään voinut lopettaa laulua. Vielä huoneisiin mennessä kuului laulua ja monella oli silmä kirkkaan kyynelpisaran täyttämä.

Lahja Piironen

K I H L O I S S A :

Jaakko Kakkinen	
Rauha Puumalainen	1945—46
Irja-Liisa Hara	1948—49
Aulis Ryyänen	
Olavi Kokkonen	
Sylvi Korhonen	1954—55
Olavi Gröhn	
Anna-Liisa Partanen	1954—55
Martti Kortelainen	1955—56
Anja Kettunen	

V I H I T T Y :

Reijo Oja	
Irma Nevalainen	1947—48
Matti Turunen	
Elma Kärnä	1948—49
Arvo Leppänen	1950—51
Maija Heiskanen	

Aarne Korhonen	
Anja Korhonen	1956—57
Eino Makkonen	
Seija Korkalainen	1956—57
Reino Heiskanen	
Ella Lappalainen	1958—59

Seuraavat kansanopistossamme opiskelleet on hyväksytty eri kouluihin ja opistoihin seuraavasti:

Pohjois-Karjalan Emäntäkouluun:

Hanna Suhonen	1952—53
Liisa Pelli	1957—58

Mustialan Maamiesopistoon:

Tatu Tolvanen	1953—54
---------------------	---------

Pohjois-Karjalan Karjanhoitokoulun tietopuoliselle kurssille:

Kaisu Nevalainen	1955—56
------------------------	---------

Kaikkille Toveriliiton sydämelliset onnentoivotukset! Jumala itse siunatkoon joulunne ja koko elämänne! "Vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa." Ef 6: 10.